

maken. Hij is wijs genoeg, zeg ik maar, om te weten wat hij doet!"

"'t Windt minder! Dunkt je niet, juffrouw?"

"'t Zal toch wel eens minder worden, denk ik!" was het droge antwoord en onvoldaan keerde Rose Marie weer naar de huiskamer terug; zij verlangde naar sympathie, maar van juffrouw Bol kreeg zij die niet genoeg.

De storm ging nog wel in lang niet liggen, maar heviger werd hij niet; haar onrust werd echter hoe langer, hoe grooter.

"Moet u geen thee hebben?" vroeg juffrouw Bol.

"Voor mij neen; dank je! Maar wacht, ik zal alles klaar zetten tegen dat de dokter komt; wat zal hij 't koud hebben en wat zal hij nat zijn."

"Och Heer, ja, verwen hem maar! Ik heb hem daar niet aangewend," spotte de huishoudster.

"Dat is niet goed van je, juffrouw! Want de dokter is zoo goed: zoo'n edele man bestaat er geen tweede!"

"Ach kom! Je schijnt heel veel van je zoogenaamden oom te houden, hé!"

Rose Marie was te onschuldig om iets te raden van de bijzondere bedoelingen, waarmede deze woorden gezegd werden.

"En zou ik niet? Van wien zou ik meer houden dan van hem? O als je wist, juffrouw Bol, wat ik hem te danken heb."

"Ja, dat begrijp ik; maar 't is kaseweel, dat hij er niets van geweten heeft, dat hij nog zoo'n betrekking op je had toen je hier was met je kromme zus."

"Dat is erg jammer geweest, zeker."

Juffrouw Bol vond de gelegenheid mooi om wat meer van de particuliere zaken van de logée te hooren, maar Rose Marie liet niets meer los; zij legde het mooie kleed, dat zij zelf gemaakt had, over de tafel, haalde het servies voor den dag, de broodjes, het vleesch, de cognacfleisch; zij maakte alles even smakelijk en aantrekkelijk; zij warmde oom's pantoffels bij den haard, waarin zij een vuurtje aanlegde, en toen al haar voorbereidselen getroffen waren, bleef zij met over elkander geslagen armen staan en haar ziel zuchtte diep.

"O God! en als hij verongelukt is, dan zal hij hier nooit meer komen zitten, dan zal ik hem nooit meer kunnen zien, mijn lieve, beste oom, mijn tweede vader . . ."

Zij ging op haar voetbankje bij den haard zitten en luisterde weer naar het loeien van den storm, bevreesd, sidderend, biddend, soms snikkend en kermend.

Juffrouw Bol kwam binnen en schudde lachend het hoofd.

"Juffie, juffie, wat zit ge je toch op te winden. Het helpt toch niemendal. Je deugt niet voor visschersvrouw, hoor!"

"En ik ben nog liefst een zeemanskind," zeide zij met een flauwen glimlach, "och juffrouw Bol, ik ben zoo angstig."

"Dat zijn de zenuwen. Neem dan wat uit de apotheek."

"Neen, ik durf niet. Hoe laat is 't?"

"Negen uur."

"Zou oom al terug kunnen zijn?"

"Dat kan je denken. Hij komt van nacht zeker niet meer."